

РЕШЕНИЕ

№ 89

гр. Велико Търново , 16.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на двадесет и първи октомври, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Теодорина Димитрова
Членове: Йордан Воденичаров
Любка Милкова

при участието на секретаря Красимира Г. Илиева
като разгледа докладваното от Любка Милкова Въззивно гражданско дело № 20204100500544 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 ал.1 и сл. от ГПК.

С Решение №114/25.06.2020г., постановено по Гр.д. №1453/2019г. по описа на РС – Горна Оряховица, е осъдено ЗАД „А“ с ЕИК ***, да заплати на С. А. И., с ЕГН *****, с адрес: село Ц, общ.С, ул.“С“ №12, сумата от 3 175,50лв., представляваща неизплатен остатък от дължимо застрахователно обезщетение по застраховка „Каско на МПС“ по застрахователна полица №17/030/040/500445 от 02.08.2017г., със срок на застраховката: от 03.08.2017г. до 02.08.2018г., допълнена с полица №17/030/040/500445/01 по отношение промяна в рег. номер на автомобила от № №209814 на ***, за причинени имуществени вреди на лек автомобил „Ф“, произведен през 2014 година, цвят сив, мощност 1** к.с., обем на двигателя 1968 куб. см., с рама: WVGZZZNZFW574710, собственост на С. А. И., за застрахователно събитие, настъпило на 18/19.03.2018г. в град А, Н – кражба на МПС, по образувана щета №0300 – 18 – 217 – 500025/20.03.2018г., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на ИМ – 31.07.2019г. до окончателното й изплащане.

Със същото първоинстанционно съдебно решение е отхвърлен иска с правно основание чл.405 ал.1 от КЗ, предявен от С. А. И., против ЗАД „А“ гр.С, с ЕИК ***, за разликата от уважения размер от 3175,50лв. до пълния предявен размер от 20 000лв., частично от 22207,50лв., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на ИМ – 31.07.2019г. до окончателното й изплащане, като неоснователен в тази

негова част, осъдено е ЗАД „А“ да заплати на С. А. И. сумата от 202,40лв., представляваща направените по делото разноси за платена ДТ, за възнаграждение на вещи лица и депозит за свидетел, съразмерно на уважената част от иска, както и е осъден С. А. И. да заплати на ЗАД „А“ сума в размер на 1213,80лв., представляваща направените по делото разноси за платено адвокатско възнаграждение, за възнаграждение на вещо лице и депозит за свидетел, съразмерно на отхвърлената част от иска.

Против постановеното първоинстанционно съдебно решение е постъпила в рамките на срока по чл.2*** ал.1 от ГПК въззивна жалба от ищеца по делото С. А. И., чрез пълномощника му адв.М. П. от ВТАК, В ЧАСТТА, с която е отхвърлен предявения от него иск с правно основание чл.405 ал.1 от КЗ за разликата над уважения размер от 3175,50лв. до пълния предявен размер от 20 000лв., ведно със законната лихва върху отхвърлената главница, считано от датата на предявяване на ИМ – 31.07.2019г. до окончателното ѝ изплащане, като неоснователен, и с която е осъден С. А. И. да заплати разноси на ответното дружество. Релевирани са оплаквания за неправилност на съдебното решение в обжалваната му част, поради нарушение на материалния и процесуалния закон и необоснованост. Развити са доводи за неправилност на извода на първоинстанционният съд, че разпоредбата на чл.395 ал.4 изр.2 от КЗ е напълно аналогична на чл.207 ал.2 изр.2 от КЗ /отм./, поради което, както при действието на отменения КЗ, така и при действието на сега действащия КЗ, оставянето на малкия талон на МПС в купето на застрахования автомобил обуславяло намаляване на дължимото застрахователно обезщетение за кражба на автомобила. Посочено е , че така цитираната разпоредба на чл.395 ал.4 изр.2 от сега действащия КЗ, която намира приложение в случая, вече съдържа изискване за пряка причинно – следствена връзка между неизпълненото задължение на застрахования и настъпилото застрахователно събитие, за да бъде допуснато намаляване на дължимото застрахователно обезщетение, а по делото такава връзка не е установена. Навежда, че процесният договор за имуществено застраховане е сключен по време на действащия КЗ, съответно застрахователното събитие е настъпило по време на това действие, като разпоредбите на чл.207 от КЗ /отм./ и чл.395 от КЗ, регламентиращи изключване или ограничаване отговорността на застрахователя при неизпълнение задълженията на застрахования по предотвратяване и ограничаване на вредите са сходни, но е налице и съществена отлика. Посочва, че нормата на чл.395 ал.5 от КЗ, изрично предвиждаща, че независимо от ал.4 застрахователят е длъжен да изплати обезщетение, когато неизпълнението на задължението на застрахования по ал.1 и 2 не е в причинно – следствена връзка с настъпването на застрахователното събитие или е невъзможно определянето на вида или размера на вредата, няма аналог в отменения КЗ, императивна е и изрично изисква наличие и установяване на причинно – следствена връзка между неизпълнението на задължението на застрахования и настъпването на застрахователното събитие, както по повод отказ на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение, така и по отношение на възможността за намаляване на същото. Излага, че в настоящия случай по делото не е установено, че намиращата се в процесното МПС част II от свидетелство за

регистрация е в пряка причинно – следствена връзка със застрахователното събитие или е осуетило възможност за откриване на отнетото МПС от органите за движение по пътищата, поради което оставеният талон не представлява неизпълнение на задълженията на застрахования, даващо основание на застрахователя да откаже или редуцира, както в случая, плащането на застрахователното обезщетение, при това наполовина, предвид което претенцията на ищеца за пълно заплащане на застрахователно обезщетение в претендираният с ИМ размер от 20 000лв. следва да бъде уважена изцяло. Релевира оплакване, че в пълно противоречие на материалния закон е извършеното от първоинстанционният съд приспадане от вече намалената с 50% дължима сума за обезщетение със стойността на предходна щета, заплатена от застрахователя, като се позовава на нищожност по смисъла на чл.26 ал.1 пр.1 и пр.2 от ЗЗД на клаузата по т.99 т.1 изр.2 от ОУ към застрахователния договор, според която от размера на дължимото застрахователно обезщетение се приспада: размерът на изплатените застрахователни обезщетения, за които не е направено дозастраховането по т.**.12 от ОУ. Излага, че след като се изпълнят нормативните изисквания, касателно предпоставките и начина за определяне на изискуемото при реализиране на застрахователно събитие обезщетение, дължимата от ответника стойност на последното се равнява на 30 992,35лв. и тъй като вече са му преведени 9 348,85лв., обезщетението е в размер на 21 643,50лв., които напълно кореспондират на търсените от ищеца 20 000лв. Моли съда, да постанови съдебно решение, с което отмени първоинстанционното съдебно решение в обжалваната му част, вместо което постанови друго, с което уважи иска по чл.405 ал.1 КЗ за застрахователно обезщетение до пълният му предявен размер от 20 000лв. за имуществени вреди, дължимо на основание Договор №17-0300/040/5000445 от 02.08.2017г. за полица „Каско“ на лек автомобил с марка „Ф“, модел „Т“ с ДКН ***, като вредите са настъпили поради противозаконно отнемане на застрахованото МПС, ведно с акцесорната претенция за законна лихва за забава върху претендираната сума, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане. Претендира направените съдебни разноски за двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ответника по делото ЗАД „А“ АД гр.С, чрез пълномощника му адв.Н. Б. от ВТАК, с който оспорва въззивната жалба и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, респ. първоинстанционното съдебно решение в обжалваната му част потвърдено, като правилно и обосновано, по съображения, изложени в отговора. Оспорва оплакването в жалбата, че съдът бил приложил неправилно разпоредбата на чл.395 ал.1 от КЗ. Оспорва твърдението в жалбата, че оставянето на част II от талона на автомобила не било свързано с престъплението и не е улеснило извършителя, с довод, че правилно е обратното, както се приема в съдебната практика. Излага, че намирането на въпросния документ след проникване в автомобила мотивира извършителя да премине от намерение за противозаконно отнемане на МПС към кражба на същото, с твърдение, че причинната връзка е очевидна. Позовава се на практика на ВКС, установена с решение №79/29.06.2012г., ВКС, т.о., второ отделение по гр.д.№802/2011г., възприета с атакуваното

първоинстанционно решение в обжалваната му част, обосноваваща защо следва да се понесе намаляването на размера на застрахователното обезщетение при установено нарушение на задълженията на застрахования. Оспорва като неправилно и необосновано твърдението в жалбата, че при определяне на размера на обезщетението съдът е изчислил погрешно същото, като е приспаднал ***43,65 лв., изплатени по друга щета, без да е последвало дозастраховане. Посочва, че приспадането е в изпълнение на изискванията по ОУ за този вид застраховка обезщетението да не надвишава застрахователната сума /т.35 и т.102 от ОУ/, с довод, че става въпрос за т.н. лимит на отговорност на застрахователя, при установено по делото, че след изплащане на обезщетението в размер на ***43,65 лв. по същата застрахователна полица, ищецът не е извършил дозастраховане, свързано с това изплащане. Претендира направените съдебни разноси във въззивното производство.

В СЗ въззивникът С. А. И., редовно призован, не се явява, не се представлява.

В СЗ въззиваемата страна ЗАД „А“ АД гр.С, представлявано от адв.Н. Б. от ВТАК, моли въззивната жалба да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, респ. първоинстанционното решение в обжалваната му част потвърдено като правилно и обосновано по съображения, изложени в отговора на въззивната жалба и доразвити в представена писмена защита. Навежда, че оставянето на част или целия талон в МПС се счита за съпричиняване, за действие, което до голяма степен създава условия за извършване на кражбата на лекия автомобил, в който смисъл е съдебната практика. Претендира направените съдебни разноси във въззивното производство, съгласно представен списък по чл.80 ГПК.

Великотърновски окръжен съд, като съобрази становищата на страните и развитите от тях доводи, и след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Воззивната жалба е подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на възивно обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

При извършената проверка по реда на чл.269 изр.1 от ГПК въззивният съд констатира, че обжалваното първоинстанционно съдебно решение е валидно и допустимо в обжалваната му част.

При проверка за неговата правилност по реда на чл.269 изр.2 от ГПК, в предметните предели, очертани с въззивната жалба, въззивният съд счита, че подадената въззивна жалба, разгледана по същество, е основателна и доказана, а първоинстанционното съдебно решение в обжалваната му част е неправилно и незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено.

Предмет на разглеждане по делото пред Районен съд – Горна Оряховица е бил

предявен от С. А. И. против ЗАД „А“ гр. С осъдителен иск с правно основание чл.405 ал.1 вр. чл.386 ал.2 от КЗ за осъждане на ответника да му заплати сумата от 20 000лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди по застрахователен договор, сключен с полица за застраховка „Каско“ на МПС №17-0300/040/5000445 по щета №0300-18-217-500025, ведно с акцесорна претенция за законна лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на ИМ – 31.07.2019г. до окончателното изплащане на сумата. В ИМ са изложени твърдения, че ищецът е подписал застрахователна полица №17-0300/040/5000445 от 02.08.2017г. с ответното ЗАД „А“ за лек автомобил „Ф Т“, произведен през 2014г., цвят сив, мощност 1** к.с., обем на двигателя 1968 куб. см. с рама WVGZZZNZFW57471- - Пълно Каско за обща застрахователна сума от 37 500лв. с период на застраховката: от 03.08.2017г. до 02.08.2018г., като застраховката е сключена чрез застрахователен посредник „Автофлаш“ ООД гр.В.Търново. Твърди се, че на 08.08.2017г. е извършена промяна в застрахователната полица, поради промяна в рег.№ на процесното МПС от NN209814 на ***. Сочи се, че превозното средство за периода 03.08.2017г. до 27.04.2018г. е било собственост на ищеца С. А. И., което се установява от удостоверение рег.№181275001317/27.04.2018г. на МВР, сектор ПП Велико Търново. Твърди се, че автомобилът на ищеца е бил откраднат в Х, като за това ищецът е представил всички документи пред застрахователя, като съвестно и точно е отбелязал, че малкият талон на МПС не е наличен, т.к. е останал в МПС и при отнемане на колата е бил отнет и талона. Изложени са твърдения, че щетата е заведена като №0300-18-217 -500025/20.03.2018г., както и че л.а. е произведен с електронен имобилайзер против кражба, съгласно приложено към ИМ удостоверение. Изложени са твърдения, че с писмо изх.№310 – 02 – 4302/11.06.2018г. застрахователят е определил цената на откраднатото МПС към момента на кражбата на:30 585лв., като от така занижената без основание цена на МПС е приспаднала сума от 15 292,50лв., която е санкция в размер на 50% от обезщетението на основание т.92 от раздел 14-ти, поради това, че ищецът не е предал малкия талон и е извършено и намаление от сумата с 5 943,65лв., която сума е вече изплатена по цитираната полица за откраднати фарове на автомобила, по който начин ответният застраховател е определил обезщетение в изключително занижен размер от 9 348,85лв., против размера на което ищецът е възразил, в отговор на което е писмо от ответника изх.№310-02-6352/20.08.2018г. Изложени са твърдения, че неизпълнението на задължението на застрахования да не оставя в автомобила свидетелството на регистрация на МПС в конкретния случай не е предпоставка за настъпване на застрахователното събитие, и с оглед посочената в ИМ съдебна практика на ВКС това неизпълнение не може да бъде прието и за съществено и значително с оглед интереса на застрахователя, поради което не са налице предпоставките по чл.395 ал.4 изр.2 от КЗ и липсват основания и за намаляване размера на дължимото на ищеца застрахователно обезщетение. Оспорва определената от застрахователя действителна пазарна стойност на процесното МПС от 30585лв. към момента на настъпване на застрахователното събитие като прекалено занижена, предвид отчетено обезщетяване от порядъка на 20-25%, което е прекомерно. Оспорва приспадането от застрахователя, съгласно клаузата на т.99.1 от ОУ, от намаленото с 50% застрахователно обезщетение на ищеца и на сумата от 5 943,65лв. изплатено по застраховката

застрахователно обезщетение, за което не е направено дозастраховането по т.**.2 от ОУ. Изложени са твърдения, че застрахователят е изчислил и погрешно и това, като от сумата 15 292,50лв. е приспаднал платеното 5 943,65лв., вместо да намали от 30 585лв. така изплатеното обезщетение при предходна щета, както и че ищецът не е получил копие на ОУ към застрахователния договор. Твърди се, че цената на МПС, което му е откраднато, посочена в първоначалната полица е върната, т.е. л.а. е струвал точно 37 500лв., даже с новите си фарове, може да се приеме, че цената е била и по-висока, от която пазарна цена ищецът приспада цената на фаровете – ***43,65лв., съгласно ОУ, от оставащата сума от 31556,35лв. доброволно му е възстановена от застрахователя сумата от 9348,85лв., като според ищеца му остават дължими 22 207,50лв., но претендира сумата от 20 000лв.

С уточняваща ИМ молба от ищеца от 07.08.2019г. е посочено, че ищецът е установил кражбата на МПС на 19.03.2018г., като периодът на кражбата е от 22,00ч. на 18.03.2018г. до 7,00ч. на 19.03.2018г., като кражбата е с местоизвършване: А, Х – ул.“Л“ №**, където лекият автомобил е оставен през нощта. Изложил е твърдения, че ищецът е подал жалба в полицията на област А, Район А запад и е образувано производство срещу неизвестен извършител, като на 03.05.2019г. ищецът е уведомен, че и към този момент няма нова информация по случая и че делото ще се съхранява в администрацията на управление Нов Югозапад А, на мястото на кражбата не е имало камери, нито свидетели на извършеното престъпление, л.а. е бил с включена аларма и е притежавал имобилайзер – устройство против кражба на леката кола, която не е намерена и към днешна дата.

С подадения в срока по чл.131 ал.1 от ГПК писмен отговор ответникът ЗАД „А“ със седалище гр.С, чрез пълномощника си адв.Н. Б. от ВТАК, е заел становище за процесуална допустимост, но неоснователност и недоказаност на предявеният иск, който е оспорил изцяло по основание и по размер. Не е оспорил ищцовите твърдения за сключен между страните процесен застрахователен договор по застрахователна полица за застраховка „Каско“ на процесното МПС и образуваната в ответното застрахователно дружество процесна щета №0300-18-217-500025 във връзка с кражба на автомобила, предмет на застраховката. Изложил е твърдения, че обезщетението в размер на 9 348,85лв. по тази щета е определено правилно и въз основа на събраните писмени доказателства и е заплатено в срок на ищеца по делото. Оспорил е ищцовите твърдения в ИМ, че в процедурата за определяне на размера на обезщетението била занижена без основание цената на процесното МПС към момента на застрахователното събитие:30 585лв. Оспорил е твърденията на ищеца, че при определяне на размера на обезщетението е приспаднала неправилно сума в размер на 50% от същото, представляваща санкция /неустойка/, уговорена между страните при сключване на застрахователния договор. Изложил е твърдения, че за допуснатото от ищеца неизпълнение на задължението му по застрахователния договор да не оставя в МПС който и да е от регистрационните талони на МПС в т.92 от ОУ е уговорена санкция /неустойка/ в размер на 50% от дължимото обезщетение. Посочил е, че допуснатото нарушение се счита в застрахователната практика

като едно от най-тежките и се счита за улесняващо кражбата на МПС, позовавайки се и на практика на ВКС, установена с решение №79/29.06.2012г., ВКС, т.о., второ отделение по гр.д. №802/2011г., постановено по реда на чл.290 ГПК. Оспорил е ищцовите твърдения, че на ищеца не били връчени ОУ за този вид застраховка. Оспорил е като неправилно и необосновано твърдението в ИМ, че при определяне на размера на обезщетението ответното дружество е изчислило погрешно същото, като от сумата 15 292,50лв. е приспаднало ***43,65лв., с довод, че приспадането е в изпълнение на изискванията по Общите условия за този вид застраховка обезщетението да не надвишава застрахователната сума /т.35 и т.102 от ОУ/, позовавайки се на т.н. лимит на отговорност на застрахователя. Изложил е твърдения, че след изплащане на обезщетението в размер на ***43,65лв. по същата застрахователна полица ищецът не е извършил дозастраховане, свързано с това изплащане. Оспорил е твърдението в ИМ, че МПС, предмет на застраховката, е имало имобилайзер, позовавайки се, че при съобщаване за настъпилото застрахователно събитие ищецът е съобщил, че лекият автомобил, предмет на кражбата, не разполага с осигуровки против кражба, което е надлежно отбелязано в уведомлението за настъпило застрахователно събитие и в разпита си пред разследващия полицаи в А ищецът също е потвърдил, че автомобилът няма имобилайзер, като с тези си изявления той е затруднил дейността по издирването на автомобила непосредствено след кражбата. Оспорил е истинността /верността/ на удостоверение изх.№74/24.04.2018г. на А с твърдение, че този документ е неверен по смисъла на ТР 5/2012г., на ВКС, ОСГКТК. Претендирал е направените по делото съдебни разноси.

Със Становище от 31.10.2019г. ищецът във връзка с писмения отговор на ответника е релевирали възражение за нищожност по смисъла на чл.26 ал.1 пр.1 от ЗЗД на клаузите по т.92 и т.99.1 от ОУ, на които се позовава ответното дружество, касаещи намаляване на застрахователното обезщетение с ½ при непредставяне на малкия талон и със сумите, които вече са били изплатени по друга щета, като противоречащи на императивни норми на новия КЗ.

Фактичестката обстановка по делото не е спорна между страните, както и е изяснена правилно от първоинстанционният съд.

Правно релевантните за спора факти, изводими от събрания по делото доказателствен материал са следните:

Между ищеца С. А. И., в качеството на собственик/застрахован/ застраховател и ответното ЗАД „А“ гр.С е сключен писмен застрахователен договор, съгласно клауза Пълно Каско, под формата на застрахователна полица №17-0300/040/5000445/02.08.2017г., за лек автомобил Ф, произведен 2014г., сив на цвят, мощност 1** к.с., с обща застрахователна сума:37500лв., с териториален обхват: Европа и Азиатската част на Турция и период на застраховката: от 00,00ч. на 03.08.2017г. до 02.08.2018г. Застрахователният договор между страните под формата на процесната застрахователна полица е сключен при ОУ за

застраховане на сухопътни превозни средства, без релсови превозни средства на ЗАД „А“, подписани от ищеца като застрахован/застраховател, представляващи неразделна част от настоящата полица, с които ищецът, подписвайки договора е декларирал, че е запознат и приема, екземпляр от които са му връчени. Разпитан в първоинстанционното производство свидетелят Л. Г, подготвил сключването на процесния застрахователен договор Пълно Каско между страните установява, че си спомня, че ищецът подписал и договора и ОУ и получил копие от ОУ.

Със застрахователна полица №17-0300/040/5000445/01 на 08.08.2017г. е внесена промяна по сключената застрахователна полица №17-0300/040/5000445, влизаща в сила от 09.08.2017г., във връзка с промяна в рег.№ на процесното МПС от 09.08.2017г. от NN209814 на ***.

ОУ на застрахователя, неразделна част от процесния застрахователен договор между страните, са приети с решение на УС на ЗАД „А“ от 11.07.2017г., валидни до 18.07.2018г., съгласно които рисковата клауза „Пълно Каско“ покрива покрити рискове, сред които и кражба на цялото ППС. Съгласно т.78.4 от ОУ застрахованият/застрахователят се задължава да вземе всички необходими мерки за намаляване и/или ограничаване на щетите при настъпване на застрахователно събитие, а съгласно т.78.8 от ОУ, застрахованият/застрахователят се задължава да не оставя в ППС която и да е от двете части на неговото свидетелство за регистрация. Съгласно т.87 т.1 от ОУ, застрахованият задължително отправя към застрахователя писмена застрахователна претенция за настъпилото събитие при кражба – до 25 часа от настъпване или узнаване на събитието, а в случай, че срокът изтича в неработен ден – до края на първия работен ден. Според т.88.4 от ОУ, застрахованият се задължава да представи пред застрахователя при кражба на цялото ППС – свидетелството за регистрация на ППС /част I и част II – оригинали/, а съответно съгласно т.88.4.1 от ОУ, при кражба на цялото ППС застрахованият е длъжен в срок до 25 часа от настъпване или узнаване на събитието, а в случай, че срокът изтича в неработен ден – до края на първия работен ден, освен уведомяването на застрахователя за настъпилото застрахователно събитие да му представи и предаде в т.ч. и двете части на свидетелството за регистрация на ППС /част I и част II – оригинали/.

Спорната между страните клауза на т.92 от ОУ регламентира, че в случай, че при настъпило застрахователно събитие „Кражба“ на цялото ППС застрахованият не представи и предаде на застрахователя в т.ч. и двете части на Свидетелството на регистрация на ППС /част I и част II - оригинали/, застрахователят намалява дължимото застрахователно обезщетение с 50%. Според т.98 от ОУ, пълна загуба на ППС е налице при кражба или грабеж на цялото ППС.

Според т.**.2 от ОУ, когато по застраховката е изплатено застрахователно обезщетение за щети на ППС, застрахованият/застрахователят има право, след предварително съгласие на застрахователя, да дозастрахова ППС до определена от

застрахователя застрахователна сума, с отчитане на обезценката в резултат на настъпилото застрахователно събитие, като заплати допълнителна застрахователна премия и представи ППС за оглед пред застрахователя.

Т.99.1 от ОУ регламентира, че при кражба или грабеж на цялото ППС, застрахователят изплаща действителната стойност на ППС към датата на настъпване на застрахователното събитие, но не повече от застрахователната сума. От размера на дължимото застрахователно обезщетение се приспада: размерът на изплатените застрахователни обезщетения, за които не е направено дозастраховането по т.**.2. Според т.100 от ОУ, след изплащане на пълна загуба на ППС застраховката се счита за прекратена, а клаузата на т.102 от ОУ визира, че общият размер на всички застрахователни обезщетения, изплатени по застраховката, не може да надвишава определената застрахователна сума, освен в случаите на направено дозастраховане на настъпили частични щети по смисъла на т.**.2. В общия размер на обезщетенията по предходното изречение не се включват обезщетенията, по които застрахователят е реализирал изцяло по размер регресните си права спрямо отговорния за вредата.

Между страните не е спорно, а и се установява от събраните по делото писмени доказателства, че в срока на действие на сключения между страните застрахователен договор „Пълно Каско“ с процесната застрахователна полица е настъпило в териториалния обхват на застраховката застрахователно събитие, покрит риск по застраховката, а именно Кражба на цялото процесното ППС с местоизвършване: А, Х – ул. „Л“ №**, 1069 ТR /пред вратата/ която ищецът е установил на 19.03.2018г., като периодът на кражбата е между 22,00ч. на 18.03.2018г. неделя/ до 7,00ч. на 19.03.2018г. /понеделник/. При спазване на т.86.1 от ОУ ищецът незабавно на 19.03.2018г. е подал жалба за кражба на застрахования процесен л.а. в полицията на област А, Район А запад. Видно от Протокол от жалба, ищецът като заявител на кражбата е заявил, че на горепосочените ден, дата и час, е паркирал автомобила си на обществен път ул. „Л“ №** в А, пред вратата, заключил добре автомобила си и го оставил в добро съхранение, автомобилът му имал аларма, нямал имобилайзър, л.а. бил откраднат от неизвестно лице /неизвестни лица/, на улицата няма камери, няма свидетели на кражбата. С писмо от 03.05.2018г. ищецът е уведомен от органите на полицията на област А, район А Запад, Управление „Нов Югозапад“, че към момента разполагат с прекалено малко информация, за да започнат разследване, но делото ще се съхранява в администрацията им.

При спазване на т.87.1 от ОУ ищецът до 25 часа от настъпване или узнаване на процесното застрахователно събитие – кражба на МПС, а именно на 19.03.2018г., 9,00ч. чрез обаждане, е уведомил ответния застраховател за кражбата на застрахованото МПС с посочване, че в МПС са останали малък талон и бланки за застраховки и е отправил до застрахователя на 20.03.2018г. писмена застрахователна претенция, по която е образувана щета №0300-18-217-50 0025, при отправяне на която е отбелязано, че свидетелство за регистрация на МПС /част -2/ е останало в МПС. В Уведомлението от ищеца до

застрахователя за настъпилото застрахователно събитие изрично е отбелязано, че МПС няма други осигуровки срещу кражба.

Въз основа на Сравнителна експертиза от застрахователя е определена действителна стойност на процесното МПС рег.№*** в размер на 30 585лв. като средна стойност на оферти от mobile.bg. На основание клаузата на т.92 от ОУ застрахователят е намалил дължимото на ищеца застрахователно обезщетение от 30 585лв. с 50%, като от размера на дължимото такова от 15292,50лв. на основание т.99.1 от ОУ е приспаднал размера на изплатеното на ищеца с преводно нареждане от 11.10.2017г. застрахователно обезщетение от 5 943,65лв. по щета №0300-17-**7506714 по същата процесна застрахователна полица №17-0300/040/5000445 – Пълно Каско, и е изплатил доброволно на ищеца застрахователно обезщетение за настъпилата кражба на ППС в размер на 9 348,85лв., който факт е безспорен между страните.

Между страните не е спорен и факта, че процесното ППС не е дозастраховано в указания в застрахователния договор срок до размера на договорената застрахователна сума.

По повод жалба от ищеца вх.№074/08.08.2018г. по образуваната щета №0300-18-217500025 във връзка с кражбата на ППС срещу размера на определеното му застрахователно обезщетение от 9348,85лв. ответният застраховател му е отговорил с писмо изх.№310-02-6352/20.08.2018г., отхвърляйки жалбата.

Видно от удостоверение от 27.04.2018г., изд. от ОДМВР, сектор Пътна полиция Велико Търново, процесното ППС с рег.№*** е било собственост на ищеца по делото за периода от 03.08.2017г. до 27.04.2018г. Видно от писмо рег.№127500-5323/13.03.2020г., изд. от ОД на МВР – Велико Търново, сектор „Пътна Полиция“ гр.В.Т., първоначалната регистрация на МПС е извършена на дата 08.08.2017г., като би трябвало издаденото СРМПС на процесното МПС, част II, да е от новите образци.

Видно от удостоверение изх.№74/24.04.2018г., изд. от А, процесния л.а. Ф е произведен с електронен имобилайзер. Видно от Уведомление изх.№128/19.12.2019г. от „А“ ООД гр.В.Търново, при постъпило запитване относно оборудване на конкретен автомобил, „А“ ООД има право да издаде Служебна бележка, ако това изрично е в компетенцията на служител на фирмата.

В първоинстанционното производство са назначени СОЕ, изготвена от ВЛ инж.Н, САВТЕ и повторна СОЕ, изготвена от ВЛ маг. инж.Н.

Видно от писменото заключение на ВЛ инж.Н по изслушаната СОЕ, което въззивният съд възприема като пълно, компетентно и обосновано, действителната пазарна цена на процесното МПС – л.а. „Ф“ с рег.№***, с първа регистрация 19.03.2014г., с мощност на двигателя 1** конски сили, към датата на декларираната от ищеца кражба на лекия

автомобил 18/19.03.2018г., е 36 936лв., определена въз основа на „метод на разходите“ и „метод на пазарните аналози“, както и че обезценката на процесното МПС за периода от датата на валидност на процесния застрахователен договор от 03.08.2017г., до датата на декларираната от ищеца кражба на лекия автомобил 18/19.03.2018г., е 4,4%. Разпитан в СЗ пред РС ВЛ по първоначалната СОЕ инж.Николов установява, че представените оферти по делото от ответния застраховател са за по-евтини автомобили, за по-леки автомобили със 140 конски сили, което е по-слаб двигател и съответно по-евтин автомобил, не е коректно направена справка.

Видно от писменото заключение на ВЛ И по САвТЕ, имобилайзер е защитно устройство против кражба, както и че процесния л.а. „Ф“ е произведен фабрично с електронен имобилайзер.

Видно от писменото заключение на ВЛ инж.Н по повторната СОЕ, въз основа на Метода на заместителната стойност и Метода на пазарните аналози, действителната пазарна цена на процесното МПС към датата на декларираната от ищеца кражба на лекия автомобил – 18/19.03.2018г. е 25 975лв. без ДДС и 31 170лв. с вкл. ДДС. Видно от повторната СОЕ, обезценката на процесното МПС за периода от 4,9973% ВЛ е определило на основание чл.6 от Наредба №49 от 16.10.2014г. за задължителното застраховане, който е отменен – ДВ, бр.33/2017г., поради което въззивният съд не възприема писменото заключение в тази му част.

Във въззивното производство не са събрани доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявеният осъдителен иск с правно основание чл.405 ал.1 КЗ вр. чл.386 ал.2 КЗ, ведно с акцесорна претенция за законна лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане, е процесуално допустим, доколкото е налице правен интерес у ищеца от предявяването му.

Разгледан по същество се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен изцяло.

Безспорно по делото е установено, че между страните на 02.08.2017г. е валидно сключен писмен застрахователен договор, съгласно клауза Пълно Каско на МПС с рег. №***, под формата на застрахователна полица №17-0300/040/5000445, допълнена с полица №17/030/040/500445/01, по който ищецът има качеството на собственик/застраховач/застрахован. Съгласно чл.344 ал.1 КЗ, Общите условия по застраховката, са неразделна част от договора и обвързват застрахования – ищец по делото по смисъла на чл.348 ал.1 от КЗ, с оглед писменото удостоверяване с полагане на подпис върху застрахователния договор от ищеца, че са му били предадени при сключване на застрахователния договор, в която насока са и свидетелските показания на Л. Г, ОУ са

подписани от ищеца и същият е заявил писмено, че ги приема. Безспорно по делото е установен и факта на настъпило в периода от 22,00ч. на 18.03.2018г. до 7,00ч. на 19.03.2018г. в А, Х – ул.“Л“ №**, застрахователно събитие – кражба на цялото процесно МПС, в рамките на периода, за който е сключена застраховката /от 03.08.2017г. до 02.08.2018г./ и в териториалния ѝ обхват, което съставлява покрит риск при уговорената рискова клауза „Пълно Каско“, съгласно т.7.1.5 от ОУ. Както процесният застрахователен договор между страните при клауза „Пълно Каско“ на МПС под формата на процесната застрахователна полица от 02.08.2017г., така и процесното застрахователно събитие – кражба на цялото ППС са настъпили при действието и при приложимост в случая на действащия КЗ, в сила от 01.01.2016г.

На основание чл.405 ал.1 от КЗ, при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок, чийто размер, съгласно чл.386 ал.2 от КЗ, е равен на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена застрахователна стойност, каквато изключение в случая не е налице, като действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието съвпадат с действителната пазарна стойност на МПС, предмет на кражба, към датата на настъпване на застрахователното събитие. Съгласно чл.394 от КЗ, при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да заплати застрахователно обезщетение, съгласно условията на застрахователния договор.

Съгласно разпоредбата на чл.395 ал.1 от КЗ, застрахованият е длъжен да вземе мерки за предпазване на застрахованото имущество от вреди, да спазва предписанията на застрахователя и на компетентните органи за отстраняване на източниците на опасност за причиняване на вреди и да допуска застрахователя да прави проверки. В процесният случай по делото е безспорно установен факта, че част втора на свидетелството за регистрация на процесното МПС по см. на чл.33 ал.4 от „Наредба №I-45/24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните ППС“, т.е. т.н. малък талон не е наличен, т.к. е останал в процесното МПС и при отнемането му е бил отнет и талона. Безспорно застрахованият ищец е допуснал неизпълнение на задълженията си по т.78.8 от ОУ, неразделна част от застрахователния договор, да не оставя в ППС която и да е от двете части на неговото свидетелство за регистрация и по т.88.4 от ОУ при кражба на цялото ППС да представи пред застрахователя свидетелството на регистрация на ППС /част I и част II/, т.е. налице е неизпълнение на задължението на застрахования по чл.395 ал.1 КЗ да вземе мерки за предпазване на застрахованото имущество от вреди. Установено е и, че предвид допуснатото от застрахования – ищец неизпълнение на задължението му по т.78.8 от ОУ, ответният застраховател на основание клаузата по т.92 от ОУ е намалил дължимото на ищеца застрахователно обезщетение с 50%.

Спорът по делото е по правото и е концентриран върху въпроса дали са предпоставките за упражняване от ответния застраховател на правото да намали дължимото застрахователно обезщетение на основание оспорената от ищеца като нищожна по смисъла на чл.26 ал.1 пр.1 от ЗЗД приложена клауза по т.92 от ОУ, поради непредставяне от застрахования на рег. талон част II.

Както вече съдът отбеляза, и застрахователният договор между страните и процесното застрахователно събитие са настъпили при действието на действащия КЗ, в сила от 01.01.2016г., приложим в случая.

Съгласно разпоредбата на чл.395 ал.1 от КЗ, застрахованият е длъжен да вземе мерки за предпазване на застрахованото имущество от вреди, да спазва предписанията на застрахователя и на компетентните органи за отстраняване на източниците на опасност за причиняване на вреди и да допуска застрахователя да прави проверки. В чл.395 ал.3 КЗ е предвидено, че при неизпълнение на задължението по ал.1, застрахователят има право да прекрати застрахователния договор, но само, ако не е настъпило застрахователно събитие. За случаите, в които е настъпило застрахователно събитие, са приложими нормите на чл.395 ал.4 и ал.5 от КЗ. Според чл.395 ал.4 КЗ, при настъпването на застрахователно събитие застрахователят може да откаже плащане на обезщетение, ако събитието е следствие от неизпълнение на задължението по ал.1 и само ако изрично е предвидил това в договора. Съгласно чл.395 ал.4 изр.2 КЗ, в случай че настъпването на застрахователното събитие е следствие от неизпълнение на задължението по ал.1, но това неизпълнение не е предвидено като основание за отказ в договора, застрахователят може да намали застрахователното обезщетение съответно на тежестта на неизпълнението.

Следователно, изводимо от нормата на чл.395 ал.4 изр.2 от КЗ, съгласно действащия КЗ, приложим в случая, упражняването от застрахователя на правото му да намали застрахователното обезщетение и то съответно на тежестта на неизпълнението, е предпоставено от наличието на следните две кумулативно дадени предпоставки: 1/ настъпването на застрахователното събитие да е следствие от неизпълнение на задължението по чл.395 ал.1 КЗ, т.е. следва да е налице причинно - следствена връзка между неизпълнението на задължението на застрахования и настъпването на застрахователното събитие и 2/това неизпълнение не е предвидено като основание за отказ в договора. Или установяването на наличието на причинно – следствена връзка между неизпълнение от застрахования на задължението му по чл.395 ал.1 КЗ и настъпването на застрахователното събитие, съгласно действащия КЗ, е елемент от фактическия състав, пораждащ правото на застрахователя да намали по реда на чл.395 ал.4 изр.2 от КЗ застрахователното обезщетение съответно на тежестта на неизпълнението, като наличието на причинно – следствена връзка, която е въпрос фактически, съгласно трайната практика на ВКС, не следва да се презюмира, а подлежи на доказване от застрахователя в процеса. Съгласно разпоредбата на чл.395 ал.5 от КЗ, която няма аналог в КЗ /отм./, независимо от ал.4 /от правото да откаже плащане на обезщетение или да намали застрахователното обезщетение съответно на тежестта на

неизпълнението/, застрахователят е длъжен да изплати обезщетение, когато неизпълнението на задължението на застрахования по ал.1 и 2 не е в причинно – следствена връзка с настъпването на застрахователното събитие или с невъзможно определянето на вида или размера на вредата.

С оспорената от ищеца клауза по т.92 от ОУ, неразделна част от застрахованият договор между страните, е предвидено, че непредставянето и непредаването от застрахования при настъпило застрахователно събитие „Кражба“ на цялото ППС на двете части на Свидетелство за регистрация на ППС /част I и част II - оригинали/ във всички случаи поражда право на застрахователя да намали застрахователното обезщетение с 50%, без да се държи сметка дали настъпването на застрахователното събитие е следствие от неизпълнение на задължението по чл.395 ал.1 КЗ, т.е. без да се държи сметка дали ли е причинно – следствена връзка между неизпълнение на задължението и настъпилото застрахователно събитие и без да се отчита, че намалението на застрахователното обезщетение следва да е съответно на тежестта на неизпълнението, поради което клаузата по т.92 от ОУ е в противоречие на закона, а именно на нормата на чл.395 ал.4 изр.2 от КЗ, и като такава е нищожна на основание чл.26 ал.1 пр.1 от ЗЗД и не е породила правно действие и не следва да се прилага, като отношенията между страните следва да бъдат уредени, съгласно приложимите разпоредби на чл.395 ал.4 изр.2 и ал.5 от КЗ.

В процесният случай неизпълнението от застрахования на задължението му по т.78.8 от ОУ не е предвидено като основание за отказ в договора по смисъла на чл.395 ал.4 изр.2 КЗ. След съвкупен анализ на всички събрани по делото доказателства съдът приема, че в процесният случай по делото не е доказано от застрахователя, в чиято тежест е, че настъпването на процесното застрахователно събитие – кражба на цялото процесно ППС е вследствие, т.е. е в обективна причинно – следствена връзка с неизпълнение от застрахования на задължението му по т.78.8 от ОУ да не оставя в ППС която и да е от двете части на неговото свидетелство за регистрация /в случая т.н. малък талон/, поради което не е налице едната от двете кумулативно изискуеми предпоставки по чл.395 ал.4 изр.2 КЗ, предвид което не са налице в случая основания за намаляване от ответния застраховател на дължимото, съгласно чл.405 ал.1 вр. чл.386 ал.2 КЗ, застрахователно обезщетение на ищеца и отказът на застрахователя да изплати на застрахования – ищец пълния размер на дължимото застрахователно обезщетение се явява незаконосъобразен.

Съдът приема, че по делото от страна на ответния застраховател не е доказано, че оставянето от застрахования - ищец в ППС на част втора на свидетелството за регистрация е довело до настъпване на процесното застрахователно събитие или е улеснило по някакъв начин извършителя на кражбата или е способствало за промяна в умишъла му от противозаконно отнемане на МПС в кражба на МПС, както и не е доказано оставянето на малкия талон в ППС в конкретния случай да е осуетило евентуална възможност за предотвратяване на вредите от застрахователното събитие от контролните органи за

движение по пътищата.

Константна е практиката на ВКС, формирана при КЗ /отм./, че оставянето на регистрационния талон на откраднатото МПС /в случая част II/, обект на застраховка „Каско на МПС“ в автомобила при настъпването на застрахователно събитие, само по себе си не се явява значително с оглед интереса на застрахователя неизпълнение на задължения по застрахователния договор и като такова не е основание по смисъла на чл.211 т.2 от КЗ /отм./ за пълен отказ от изплащане на застрахователно обезщетение по чл.208 от КЗ /отм./ /Решение №211/06.12.2012г. по т.д.№1029/2011г. на ВКС, ТК, II отд./. Действително формираната трайна практика на ВКС при действието на чл.207 ал.2 изр.2 КЗ /отм./ е в смисъл, че нарушението на задължението да не се оставя, която и да е част от регистрационния талон на автомобила в МПС, изрично предвидено в застрахователния договор, може само да доведе до намаляване на съответното застрахователно обезщетение, съгласно чл.207 ал.2 КЗ /отм./ при положение, че застрахователното събитие вече е настъпило, но не и да обоснове пълен отказ от плащане на обезщетение. /В този смисъл Решение №141/08.10.2015г. по т.д.№2140/2014г., ТК, I ТО на ВКС; решение №86/18.07.2014г. по т.д.№2230/13г. на ВКС, II т.о.; Решение №22/12.09.2013г. по т.д. №679/11г. на ВКС, II ТО; Решение №79/29.06.2012г. по т.д.№№802/2011г. на ВКС, II ТО, Решение №22/26.02.2015г. по т.д.№463/2014г. на ВКС, II ТО/. Разрешенията са мотивирани от обстоятелството, че оставянето на регистрационния талон в откраднатия автомобил не способства за настъпване на застрахователното събитие „кражба“, но може да затрудни откриването на извършителя и по този начин влияе върху размера на вредата. Правото на намаляване на застрахователното обезщетение в разглежданата хипотеза по КЗ /отм./ е мотивирано в практиката на ВКС с обстоятелството, че неизпълнението на задължението на застрахования е от естество да осуети евентуална възможност за предотвратяване на вредите от застрахователното събитие – кражба на МПС от контролните органи за движение по пътищата, което е свързано с интереса на застрахователя.

В процесният случай обаче отношенията между страните следва да се уредят по действащия КЗ, като според приложимата норма на чл.395 ал.4 изр.2 от КЗ, намаляването на обезщетението също, както и отказът, е свързано с наличието на причинно – следствена връзка между настъпването на събитието и неизпълнението на задължение по договора, но такова, което не е предвидено като основание за отказ. Държането на документите за регистрация и собственост на превозното средство от извършителя на кражбата, дори и да затруднява откриването му, по отношение на това обстоятелство не съществува предположение, основано на опитните правила и логиката, че то е способствало за настъпване на застрахователното събитие, тъй като същото е довършено с отнемането на превозното средство от собственика. /Така Решение №143/19.01.2021г.по т.д.№1505/2020г., Т. К., I Т. О. на ВКС/.

Съгласно чл.33 ал.4 от Наредба №I-45/24.03.2000г., част втора на свидетелството за регистрация служи за идентифициране на превозното средство при движение по пътищата и

се носи от водача винаги при ползването на превозното средство, като съгласно чл.33 ал.5 от същата Наредба, в свидетелството за регистрация – част втора, се съдържат данните за превозното средство от част първа, необходими при контрол на пътя. Действително в Решение №79/29.06.2012г. по т.д.№802/2011г. на ВКС, ТК, II отд., на което се позовава ответният застраховател и даденото с което разрешение е възприето от първостепенният съд, обусловило крайният му за неоснователност на предявения иск над уважения до пълния му предявен размер, е прието, че не може да се сподели извода, че неизпълнението на задължението да не се оставя част II –ра от свидетелството за регистрация в откраднатия автомобил не е от естество да способства настъпването на застрахователното събитие, предоставяйки възможност за незасичане автомобила като обект на кражба, с оглед управление от водач, неразполагащ с необходимия за контрол по пътищата документ. Прието е, че последното безспорно е от естество да способства окончателното настъпване на последиците на застрахователното събитие – кражба, осуетявайки евентуална възможност за предотвратяването му от контролните органи за движение по пътищата, и в този смисъл, конкретното неизпълнение е с характеристика, отговаряща на предпоставките по чл.207 ал.1 от КЗ и предпоставя намаляване на застрахователното обезщетение.

Цитираното Решение №79/29.06.2012г. по т.д.№802/2011г. на ВКС, ТК, II отд., обаче касае приложимост на чл.207 КЗ /отменен/. Същото не е постановено при действието на чл.395 ал.4 изр.2 и чл.395 ал.5 от действащия КЗ, приложими в процесният случай. За разлика от разпоредбата на чл.207 ал.2 изр.2 от КЗ /отменен/, визираща, че в случай на настъпване на застрахователно събитие застрахователят може да намали съответно застрахователното обезщетение, приложимата в случая разпоредба на чл.395 ал.4 изр.2 от действащия КЗ въвежда като елемент от фактическия състав за поражение правото на застрахователя за намаляване на застрахователното обезщетение наличието на причинно – следствена връзка между неизпълнението на задължението по чл.395 ал.1 КЗ и настъпването на застрахователното събитие, т.е. последното трябва да е следствие от неизпълнение на задължението по чл.395 ал.1 КЗ, като не може по договорен път причинната връзка да бъде презюмирана, а същата следва да се докаже от застрахователя в процеса, каквото доказване в случая не е проведено, поради което правото на застрахователя да намали застрахователното обезщетение на ищеца следва да бъде отнето. По делото не е доказано от застрахователя, в чиято тежест е, че именно неизпълнението от застрахования на договорното му задължение да не оставя в ППС която и да е от двете части на неговото свидетелство за регистрация /в случая част II/ е довело до настъпване на процесното застрахователно събитие – кражба на цялото ППС, нито е доказано, че е осуетило евентуална възможност за предотвратяване на вредите от застрахователното събитие от контролните органи за движение по пътищата, т.е. не е доказано наличието на обективна причинно – следствена връзка между неизпълнение на задължението по чл.395 ал.1 КЗ и настъпването на застрахователното събитие, поради което не е породено право на ответния застраховател да намали застрахователното обезщетение и то съответно на тежестта на неизпълнението по смисъла на чл.395 ал.4 изр.2 КЗ.

Съгласно чл.395 ал.5 КЗ, независимо от уредените в предходната алинея основания за отказ или намаляване на обезщетението, застрахователят е длъжен да изплати обезщетение, когато неизпълнението на задължението на застрахования по ал.1 не е в причинно – следствена връзка с настъпването на застрахователното събитие. Разпоредбата на чл.395 ал.5 КЗ няма аналог в КЗ /отм./, императивна е и изисква установяването на причинна връзка между неизпълнението на застрахования и настъпилото застрахователно събитие, както в хипотезите на отказ, така и в хипотезите на намаляване на обезщетението. Доколкото в настоящият случай по делото не е установено, че намиращата се в процесното МПС част II от свидетелство за регистрация е в пряка причинно – следствена връзка с настъпилото застрахователно събитие – кражба на МПС или е осуетило възможност за откриване на отнетото МПС от съответните държавни органи, т.е. доколкото неизпълнението на задължението на застрахования по чл.395 ал.1 КЗ не е в причинно – следствена връзка с настъпването на застрахователното събитие, то на основание чл.395 ал.5 КЗ застрахователят е длъжен да изплати на ищеца застрахователно обезщетение. Ответникът не е доказал, че поведението на ищеца е причинило настъпилото застрахователно събитие – кражба. С оглед изложеното съдът намира, че неизпълнението на задължението на ищеца в конкретния случай не е предпоставка за настъпване на застрахователното събитие, като това неизпълнение не може да бъде прието и за съществено и значително с оглед интереса на застрахователя. Поради това отказът на застрахователя да изплати на застрахования - ищец пълния размер на дължимото застрахователно обезщетение се явява незаконосъобразен.

На основание чл.386 ал.2 КЗ дължимото застрахователно обезщетение е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, които съвпадат с действителната пазарна стойност на откраднатото застраховано МПС към деня на настъпване на застрахователното събитие. За определяне размера на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието въззивният съд кредитира като пълно, компетентно и обосновано писменото заключение на ВЛ инж.Н по изслушаната пред първостепенния съд СОЕ, като приема, че застрахователното обезщетение е равно на действителната пазарна цена на процесното МПС към датата на кражбата на МПС в доказан размер от 36 936лв. Въззивният съд не кредитира, досежно размера на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, писменото заключение на ВЛ инж.Новаков по изслушаната в първоинстанционното производство повторна СОЕ, доколкото не е достатъчно обосновано, в сравнение с първоначалната СОЕ, и доколкото изводите на ВЛ по повторната СОЕ в частта относно изчисляване обезценката на автомобила се основават на отменена разпоредба на чл.6 от Наредба №49/16.10.2014г.

От дължимото на ищеца от ответния застраховател на основание чл.405 ал.1 вр. чл.386 ал.2 КЗ застрахователно обезщетение в размер на 36 936лв. следва да бъде приспаднал на основание т.99.1 от ОУ, неразделна част от застрахователния договор, размерът на изплатеното на ищеца застрахователно обезщетение от 5 943,65лв. по

предходна щета, за която не е спорно, че не е направено дозастраховането по т.**.2 от ОУ, след което приспадане остатъкът от застрахователното обезщетение е в размер на 30 992,35лв. /36 936лв. – 5 943,65лв. = 30 992,35лв./ . С оглед разпоредбата на т.102 от ОУ, според която общият размер на всички застрахователни обезщетения, изплатени по застраховката, не може да надвишава определената застрахователна сума, освен, в случаите на направено дозастраховане на настъпили частични щети по смисъла на т.**.2 от ОУ, и т.н. лимит на отговорност на застрахователя, е неоснователно възражението на въззивника за нищожност на клаузата на т.99.1 от ОУ по смисъла на чл.26 ал.1 пр.1 ЗЗД.

От размера на застрахователното обезщетение от 30 992,35лв. следва да бъде приспаданото и изплатеното доброволно от застрахователя на ищеца обезщетение в размер на сумата от 9 348,85лв., в резултат на което следващото се на ищеца застрахователно обезщетение е в размер на 21 643,50лв. /30 992,35лв. – 9 348,85лв. = 21 643,50лв./. Настоящият осъдителен иск с правно основание чл.405 ал.1 вр. чл.386 ал.2 КЗ е предявен за сумата от 20 000лв. обезщетение за имуществени вреди, и с оглед уточняваща ИМ молба от ищеца от 07.08.2019г. не като частичен, като е недопустимо произнасяне със свръхпетитум. Настоящият осъдителен иск, предмет на делото, е уважен за сумата от 3 175,50лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на ИМ – 31.07.2019г. до окончателното ѝ изплащане, в която част първоинстанционното решение, като необжалвано, е влязло в законна сила.

Следователно, предявеният осъдителен иск с правно основание чл.405 ал.1 вр. чл.386 ал.2 КЗ се явява основателен и доказан за разликата от 16 824,50лв. над уважения размер от 3175,50лв. до пълния предявен размер от 20 000лв., в който следва да бъде уважен, като основателен и доказан, ведно с акцесорната претенция за законна лихва върху главницата от 16 824,50лв., считано от датата на предявяване на ИМ – 31.07.2019г. до окончателното ѝ изплащане.

Поради несъвпадение в правните изводи на въззивна и първа инстанции, първоинстанционното съдебно решение в обжалваната му част, с която е частично отхвърлен предявения осъдителен иск с правно основание чл.405 ал.1 вр. чл.386 ал.2 КЗ за разликата от уважения размер от 3175,50лв. до пълния предявен размер от 20 000лв., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на ИМ – 31.07.2019г. до окончателното ѝ изплащане, следва да бъде отменено като неправилно, вместо което постановено друго, с което предявеният осъдителен иск бъде уважен като основателен и доказан за разликата от 16 824,50лв. над уважения размер от 3175,50лв. до пълния предявен размер от 20 000лв., ведно с претенцията за законна лихва върху главницата от 16 824,50лв., считано от датата на предявяване на ИМ – 31.07.2019г. до окончателното ѝ изплащане, предвид акцесорният ѝ характер.

По разностките:

Изходът на спора обуславя отмяна на първоинстанционното съдебно решение и в частта за разноските и преразглеждане на въпроса за отговорността на страните за съдебни разноски, съобразно правилата на чл.78 ГПК.

Изходът по спора и нормата на чл.78 ал.1 от ГПК обуславя основателност на претенцията на ищеца за присъждане на направените в първоинстанционното производство съдебни разноски, съгласно представен в първа инстанция списък по чл.80 ГПК, в доказан размер общо от 1325лв.

С оглед изхода по въззивната жалба в полза на въззивника следва да бъдат присъдени и направените във въззивното производство съдебни разноски за внесена ДТ в доказан дължим размер от 336,49лв. По делото липсват представени писмени доказателства въззивникът да е направил /заплатил/ разноски за адв. възнаграждение за въззивна инстанция, поради което такива не следва да му бъдат присъждани.

Изходът по спора обуславя неоснователност на претенцията на ответника за присъждане на направените съдебни разноски в първоинстанционното производство, както и за неоснователност на претенцията му като въззиваема страна за присъждане на направените съдебни разноски във въззивното производство, които претенции за разноски следва да бъдат отхвърлени.

Водим от горното и на основание чл.271 ал.1 пр.3 от ГПК, Великотърновският окръжен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №114/25.06.2020г., постановено по Гр.д.№1453/2019г. по описа на РС – Горна Оряховица **В ОБЖАЛВАНАТА МУ ЧАСТ**, с която е отхвърлен иска с правно основание чл.405 ал.1 от КЗ, предявен от С. А. И., с ЕГН *****, чрез адв.Г от ВТАК, против ЗАД „А“, с ЕИК ***, за разликата от уважения размер от 3175,50лв. до пълния предявен размер от 20 000лв., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на ИМ – 31.07.2019г. до окончателното ѝ изплащане, като неоснователен в тази негова част, **както и в частта за разноските, вместо което ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗАД „А“ със седалище и адрес на управление гр.С, бул.“Д“ ***, с ЕИК ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на С. А. И. от с.Ц, ул.“С“ 12, Община С, обл.В. Търново, с ЕГН *****, сума в размер на **16 824,50 лв.** /шестнадесет хиляди осемстотин двадесет и четири лева и петдесет стотинки/, представляваща обезщетение за имуществени вреди по застрахователен договор, сключен със застрахователна полица №17-0300/040/5000445, съгласно клауза „Пълно Каско“, допълнена с полица №17/0300/040/5000445/01 относно промяна в рег.№ на автомобила от NN209814 на ***, по щета №0300 – 18 – 217 –

500025/20.03.2018г., настъпили, поради противозаконно отнемане на застрахованото МПС – л.а. с марка „Ф“, модел „Т“ с рег.№ *** с период на кражбата – от 22,00ч. на 18.03.2018г. до 7,00ч. на 19.03.2018г., ведно със **законната лихва** върху главницата, считано от датата на предявяване на ИМ – **31.07.2019г.** до окончателното изплащане.

Решението в необжалваната му осъдителна част е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА ЗАД „А“ със седалище и адрес на управление гр.С, бул.“Д“ ***, с ЕИК ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на **С. А. И.** от с.Ц, ул.“С“ 12, Община С, обл.В. Търново, с ЕГН *****, сума в размер на **1325 лв.** /хиляда триста двадесет и пет лева/, представляваща направени в първоинстанционното производство съдебни разноски, както и сума в размер на **336,49 лв.** /триста тридесет и шест лева и четиридесет и девет стотинки/, представляваща направени във въззивното производство съдебни разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване от страните в едномесечен срок от връчването му пред Върховния касационен съд при наличие на предпоставките по чл.280 ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____